

LAURA WALDEN NEFRITOVÉ SLZY

Copyright © 2018 by Bastei Lübbe AG, Köln

Translation © Marta Kališová, 2019

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu DIE MACHT DIE
MAORI-AMULETTS

přeložila Marta Kališová

Redakční úprava Helena Škodová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2019

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-051-1

Prolog

HOKITIKA, LEDEN 1951

Přívěsek připomínající svým tvarem osmičku, předky nazývaný pikorua, byl pro Hine odjakživa nejoblíbenějším maorským symbolem. Pokaždé, když Hine vyráběla ze zeleného kamene tento amulet, dělala to s velkou láskou. Už jen ten první krok, vylovit z vody neopracované zelené kameny, které se nazývají nefrity, ji přiváděl k nadšení. Kdo jiný byl v tak privilegované situaci, že mohl sbírat tento vzácný nerost ze dna bezejmenného vedlejšího ramene velké řeky na vlastním pozemku? Doposud tento pramen tmavě zeleného zlata nikdy nevyschnul. Usedlost Hineiny rodiny ležela několik mil na sever od Hokitiky na břehu řeky Arahura, která je na Jižním ostrově proslulá největším výskytem nefritu. Zelený kámen se tu nachází ve všech možných odstínech od toho nejsvětějšího po nejtmaší. V říčním rameni na pozemku byl skoro černý a ten pak v opracovaném stavu, například jako amulet, vypadal obzvlášť ušlechtilé.

Podle nefritu byl pojmenován tento kus země i hotel, který zde Hineina rodina provozovala již po čtyři generace: *Pounamu* (což je maorský název tohoto kamene). Hineina prababička, legendární Maata, o které se vypráví více divokých příběhů než o celé rodině dohromady, udělala během zlaté horečky z malé koňské stanice jeden z prvních hotelů. Protože stál jen několik mil od vzkvétajícího města, jakým se Hokitika v době velké zlaté horečky stala, byl u hledačů štěstí velice oblíbený. Název hotelu nad vchodem se stále ještě dal přečíst. Štítu se běh

času jaksi nedotkl. Jinak už téměř nic nepřipomínalo někdejší lesk, který měl hotel v polovině 19. století. Barva na fasádě hlavního domu se loupala a vedlejší budovy, kde za dob Maaty byla většina pokojů pro hosty, byly zchátralé. Hotel však byl stále v provozu. Měl osm hostinských pokojů, které se nacházely v přístavbě hlavního domu, jež se táhla po romantickém břehu říčního ramene. Jako jídelna pro hosty sloužila dřívější rodinná jídelna, kterou Hine a její muž téměř nepoužívali. Za dob Maaty tu stolovala jen rodina spolu s významnými hosty. Přes vzácné zařízení, které zůstalo beze změny, z někdejší příjemné atmosféry domu už nezbylo téměř nic, jen jakýsi přídech vybledlého šarmu.

Zlatá horečka se tímto bohem zapomenutým krajem prohнала jako přírodní živěl. Z bezvýznamného místa Hokitika se stala přes noc zářící metropole se všemi neblahými důsledky, které s sebou zlatá horečka přinesla: závist, násilí, smrt a zkázu. Ale konečně lidé věděli – a to nejen na Novém Zélandu – kde je Hokitika. Přesto však když vidina rychlého zbohatnutí pomínila, vše se propadlo zpět do bezvýznamnosti. Víc než kdy dřív vypadal tento zapomenutý kus země na západním pobřeží jakoby odstrčený od zbytku země. Ani okouzující příroda, ani malebné výhledy na gigantické hory pokryté sněhem na jihu sem nepřivábily mnoho cestujících.

Když už přece jen zabloudili nějací cizinci do Pounamu, nabídla jim Hine Turnerová jeden z posledních ještě zařízených pokojů a starala se o ně jako o krále. Ale jen z těch několika málo hostů by s manželem nevyžili. Jack po smrti rodičů převzal rodinnou hospodu na hlavní třídě v Hokitice, která svou nízkou dřevěnou stavbou připomínala doby divokého západu. Hospoda sice nevydělávala žádné velké peníze, ale na skromný život to stačilo.

Hine milovala Pounamu, i když hořce litovala, že usedlost tolik chátrá. Kdyby bylo po jejím, dávno by již hlavní dům, který připomínal vilu ve viktoriánském stylu, zrenovovali a ty vedlejší budovy s výjimkou dílny zbourali. Ale k tomu svého

muže nedokázala přimět. Kromě toho chyběly i finanční prostředky. A teď už nemělo smysl lámat si hlavu nad tím, co se stane s půdou a domem po předcích: Hine se rozhodla nechat to na Jackovi. Takříkajíc jako cenu – jako vysokou cenu! – za to, co mu způsobila. Ten kus země, kde Maata postavila hotel, patřil jejím maorským předkům z kmene Ngai Tahu a ti ho uctívali jako svátost. Každý kámen byl jako magický dar přírody – mít vlastní rameno řeky znamenalo velké bohatství. Žily tu celé generace kameníků a kamenorezbařů, kteří vyráběli nejen šperky, ale i zbraně, hřebeny a mnoho dalších věcí denní potřeby, které se daly vytvořit z ocelově tvrdého kamene, když člověk věděl, jak! To, že Hine teď tento poklad přenechá nějakému pakehovi, to bylo rouhání. Ale Hine se utěšovala tím, že podle víry Maorů člověk přišel dřív než zem. A ona koneckonců neodchází s nikým cizím, ale s otcem svých dětí!

Hine se zarazila a přestala leštit perfektně zdařilý amulet. Pomyslení na Jacka a na to, co z něj bude, až ho jednou navždy opustí, ji rozesmutnělo. Jack nebyl špatný muž, i když se nechoval vždycky jako džentlmen. Hine hledala vinu spíš u sebe, že se z toho veselého dobrosrdečného mladého muže stal nezřízený piják. Žádný muž nedokáže dlouho snášet, že ho jeho žena nemiluje a jako smyslů zbavená se vrhá za jiným. Jack to sice nemohl vědět, Hine to před ním úzkostlivě tajila, ale často se nemohla zbavit pocitu, že o jejím dvojím životě beztak ví. Pomyslela na agresivní pohledy, které někdy vrhal na jejich syna Benjamina, když si myslel, že to nikdo nevidí. Hine se sice neobávala, že by mu ublížil, ale bohatě stačilo, že mu neustále něco vytýkal a káral ho. Šestiletý chlapec mu nikdy neudělal nic vhod. Hine si byla jistá, že musí cítit, jak moc ho nenávidí ten člověk, kterému říká otče. Proč by se jinak zase v noci pomočoval, když už to dávno nedělal? A skoro už vůbec nemluví. Z malého nezbedy se stal velký mlčoun, který se doslova držel máminy sukně. A to mu vynášelo jen další výtky od Jacka. Doposud se Hine dařilo skrývat před manželem mokrá prostěradla, protože kdyby se o tom

dozvěděl, jistě by Bena potrestal. Rozhodně odmítala vychovávat chlapce fackami. Příkrost, s jakou Jack Benjamina napomínal, se v posledních dvou letech dramaticky zvýšila. Dávno byly pryč doby, kdy se s Jackem skláněli nad jeho postýlkou a dívali se, jak spinká. Dávno skončily výlety lodí po řece až k ústí s následným piknikem na pláži. Pryč byly nedělní výlety do hor. Ne, Jack si prostě Bena nevšímá, pokud mu zrovna nenadává. Hine si myslela, že důvod zná: Ben se stále více podobal svému vlastnímu otci. Měl jeho tmavé vlasy a zářivě modré oči, i když jako miminko měl světlé vlasy jako Jack. Ti dva muži se sice nikdy nesetkali, ale i Jackovi muselo být jasné, že chlapec zdědil svůj vzhled po někom jiném. Hine se obávala, že hluboce lituje, že si ji vzal za ženu, ačkoli čekala dítě jiného muže. Bylo to na něj příliš. I ona hořce litovala, že si vzala muže, kterého miluje jako bratra a nic víc. Zlomilo to nejen Jacka, ale i ji.

Ale teď se jí nabízí možnost, jak uniknout z tristního života s tímto mužem, jeho blízkost už nemůže déle snášet.

Cesta k její svobodě má jméno Alexander! Jen při pomýšlení na něj se jí rozbušilo srdce.

Byla to čirá náhoda, když se s Alexanderem před dvěma roky znovu potkali a ona se dozvěděla, že ji neopustil, když byla těhotná, jak si celé ty roky myslela... Hine toho dne odjela do Dunedinu, aby se tam setkala s obchodníkem, který chtěl ve velkém prodávat její amulety. Pro Hine to byla lákavá příležitost, jak vydělat nějaké peníze, neboť s hospodou to šlo z kopce od té doby, co se Jack ze žalu nad tím, že jeho lásku neopětuje, dal na pití.

Hine se zase rozbušilo srdce, když si vzpomněla, jak se chtěla jednoho elegantně oblečeného muže zeptat na cestu a poznala v něm Alexandera. „Proč?“ vyhrknul na ni. „Proč jsi mě opustila?“ Ona jen zakoktala. „Já tebe? To ty už jsi mě nechtěl! Chtěl ses oženit s jinou!“

A pak mu všechno vyprávěla. Jak tenkrát přijela do Dunedinu, aby mu zprávu o svém těhotenství mohla říct osobně.

Jeho matka jí strčila do ruky peníze a do očí jí zalhala, že je Alexander už zasnoubený s jinou ženou. A že má nechat jejího syna na pokoji. Jak ty peníze hodila matce pod nohy a hluboce raněná odjela domů. V zoufalství a aby neztratila svou hrdost mu nakonec napsala dopis a sdělila mu, že miluje jiného a jeho už nechce nikdy vidět.

Oba zamilovaní si na ulici v Dunedinu vylili navzájem své srdce a litovali, že se tenkrát nepokusili zjistit, jak to všechno skutečně je.

Hine nikdy nezapomene, jak se nakonec vplížili do jednoho hotelu a milovali se, jako by měl skončit svět. Hine tenkrát ještě Alexandera zapřísahala, že se tato noc lásky vzhledem k jejich manželstvím nesmí nikdy opakovat. Ale nezůstalo jen při jedné noci. Napřed se scházeli tajně v hotelu a pak na chatě v horách, kterou Alexander pro jejich schůzky koupil a Hine z ní vytvořila malý ráj. Jejich hnízdečko lásky bylo nedaleko od Arthurova průsmyku.

Vášnivá aféra s její velkou a jedinou láskou vnesla zmatek do Hineina poklidného života zaměřeného jen na štěstí malého Benjamina. Oficiálně jezdila každé čtyři týdny do Dunedinu, aby se tam setkala se svým obchodním partnerem, který měl prodávat její amulety. Ten člověk sice skutečně existoval, ale zatím se spolu na ničem nedohodli. Peníze, které údajně takto vydělávala, jí podstroval Alexander. Samozřejmě si je zpočátku nechtěla vzít, ale jak jinak by Jackovi vysvětlila, proč musí do vzdáleného Dunedinu? A především, jak by hodnověrně prokázala, že si dokonce mohla pořídit starého holdena, aby své obchody s amulety mohla snáze vyřizovat?

Hine od té doby žila jen pro setkání s Alexanderem. Mezi tím si psali toužebné dopisy. Alexander posílal ty své poste restante do Greymouthu, protože bylo příliš nebezpečné posílat je do malé Hokitiky. V městečku by se rychle rozkřiklo, že Hine dostává dopisy z Dunedinu. Hine měla někdy pocit, že se tím svým tajemstvím zalkne, protože neměla nikoho, komu by se mohla svěřit.

Pohled jí padl na místo, kde ukrývala Alexanderovy dopisy v plechové krabici pod prkennou podlahou, a vzpomněla si, že si chtěla vzít ten poslední s sebou na jejich další schůzku. Někdy totiž zapomněla dopis schovat, a pak se jí zmocnila panika při pomýšlení, že by Jack mohl najít důkazy o její nevěře. Ale teď by z té aféry mohl vzejít nový začátek pro ni, Alexandra, Benjamina a dítě, které nosí pod srdcem.

Vždycky, když Hine pomyslela na své budoucí štěstí, se jí zmocňovala nevysvětlitelná panika. Byla tak silná, protože se obávala, aby někdo její plány v poslední chvíli nezhatil. Jen z tohohle důvodu ještě jednou vyhověla Jackovým sexuálním návrhům. Bylo to právě ten den, kdy se s Alexanderem rozhodli pro nový společný začátek. Když se vrátila do Hokitiky, cítila Jackovu agresivní náladu každým pórem a věděla, že by ho předstíraná bolest hlavy neodvrátila od toho, aby uplatnil své právo. Přesto otcem dítěte nebyl on, jak poté s úlevou spočítala. Při tom pomýšlení si přejela láskyplně rukou po břiše. Sice ji trápilo, že ostatní Alexanderovy děti budou muset vyrůstat bez otce, ale pro toto dítě lásky se vyplatilo snést to špatné svědomí, že Alexander kvůli ní opustí svou rodinu. Z celého srdce si přála mít holčičku, kterou by pojmenovala Omaka, což znamenalo „dívka, která přišla z vody“. Chlapce by ráda pojmenovala Hakopa. Alexander s jejím výběrem jmen souhlasil. I proto ho tolik milovala, že jí četl přání v očích, a dokonce ani proti maorským jménům nic nenamítal. Naopak, říkal, že to je to nejmenší, co může udělat, aby Hine neměla pocit, že musela kvůli němu zapřít své kořeny. A znovu v ní začal klíčit ten podivný strach...

Hine si přitiskla k srdci amulet s vybroušeným symbolem lásky a cítila, jak ji uklidňuje už jen pouhý dotek tohoto šperku.

Aby svou paniku zvládla a vydržela ty týdny, než Jacka opustí, vylovila si ten nejkrásnější nefrit ze dna říčky. Ten kámen se od ostatních zásadně odlišoval. Zářil na dolním i horním okraji zlatě jako ten nejušlechtlejší mezi nefrity – Marsden flower. Vlastně by tady u Arahury vůbec neměl být,

protože tento vzácný kámen se nalézal výlučně v kraji Marsden, který ležel o mnoho mil severněji, skoro až na úrovni Greymouthu v horách. Hine si nedovedla vysvětlit, jak se tak zvláštní kousek dostal do jejich říčního ramene, ale byla štěstím bez sebe, že ho našla. Žádný jiný nebyl tak vhodný k tomu, aby z něj vyrobila amulet věčné lásky. Musela ho teď jen rozdělit na dvě části, jednu pro sebe a druhou pro Alexandra. Poprosí ho, aby svou polovinu nosil stále u sebe, tak jako ona tu svou. Na ochranu jejich vzájemné lásky, aby jí žádná moc na světě nemohla ublížit. Hine se v posledních dnech zmocoňoval stále větší neklid a musela udělat něco, čím by svou rozjitřenou mysl zklidnila. Pak přišel ten nápad s amuletem lásky. Tak jako její pramáti Maata, která líčila ve svém deníku, jak kdysi podobný amulet zhotovila pro svého milého.

Hine byla tak rozrušená, že kámen odložila stranou a vyšla ven. Tam se zhluboka nadechla svěžího horského vzduchu s příměsí soli. Jak tohle bude na dalekém severu postrádat! Ale nemohli si vybírat, kde se usadí. Alexanderovi totiž nabídl v Aucklandu dobré postavení. Tamější šéf znal jeho původ a byl potěšen, že majitel jednoho z největších bankovních domů na Jižním ostrově bude u nich pracovat jako zaměstnanec. Zrovna tak bylo známo, že chce ze soukromých důvodů začít nový život. Podrobnosti sice neuvedl, ale kdyby těm páňům v Aucklandu žádný důvod nesdělil, nejspíš by se domnívali, že solidní bankovní dům Morris má problémy. Alexander však přenechá banku svému synovci, který o svém štěstí zatím nemá ani tušení. Na své nové místo nastoupí Alexander sice až v červenci, ale tak dlouho nechce Hine zůstat v Hokitice. Nebezpečí, že si Jack všimne jejího těhotenství, bylo příliš veliké. Podle svého odhadu už byla ve třetím nebo čtvrtém měsíci. Břicho měla ještě hladké, ale prsy už se jí nalily. V posledních měsících se jí sice dařilo držet si Jacka od těla, ale výmluvy už jí docházely. Krátce řečeno, bylo načase odejít.

Hine klouzala pohledem po řece, která byla v tomto místě široká a měla tyrkysově zelenou barvu. Na druhém břehu se

rozkládal divoký les, ve kterém jako dítě strávila mnoho času. Neznala nic krásnějšího než přeplout řeku na prámu a tam si postavit v zelené džungli skryš. Spolu se svým kamarádem Jackem. Ten ji už jako chlapec obdivoval a v osmi letech jí oznámil, že se s ní jednou ožení. Hine mu tehdy odporovala, že raději počká na prince, který si pro ni přijede na bílém koni. Alexander Morris do Hokitiky nepřijel na koni, ale starým autem po Highway 73.

Hine si zhluboka povzdechla při vzpomínce na jejich první setkání před více než osmi lety. Její pozornost tehdy nejdřív upoutalo podle jejího názoru marnivé oblečení toho městského člověka. Připadal jí jako nějaký floutek. Ale sotva otevřel pusu a zeptal se svým neuvěřitelně melodickým hlasem na pokoj na přespání, rázem se na něm Hine všechno líbilo. Dokonce i jeho kostkovaný oblek s vestou, klobouk, vzorovaná kravata i směšný ozdobný kapesníček. Celý večer, který spolu strávili v jedné restauraci, na ni hleděl jako na div světa. Sama sebe se ptala, jestli v Dunedinu nejsou žádné mladé dívky, ačkoli ji jeho obdivný pohled nesmírně těšil. Hine si uvědomovala svou jedinečnost, to, že se u ní spojilo dědictví Maorů s britskou linií po otci velice nevšedním způsobem. Byla plavovlasá, měla úzký obličej a hnědé výrazné oči. Hine Thompsonová, jak se tenkrát ještě jmenovala, však nebyla v malé Hokitice exotickým stvořením jen navenek, ale i svou povahou a vystupováním. Když tato exotická kráska vstoupila do místnosti, jako by ji celou zaplnila – okamžitě si všechny získala svým půvabem. Kromě toho byla velice nadanou řezbářkou a dychtila po vzdělání. Nebyl film, který by neviděla, neexistovala kniha, kterou by nečetla. Její rodiče to sledovali se směsí obav a pýchy. Byli to vážení lidé, její otec byl dlouhý čas starostou města. Ale i když se snažili být vůči svému jedinému dítěti nanejvýš tolerantní, pokud šlo o jeho budoucnost, byli maloměštáci: Hine se zkrátka měla provdat za muže ze Západního pobřeží a převzít hotel. Dívka si však vzala do hlavy, že odejde do

velkého města a vyučí se řezbářkou, aby uměla z pounamu vykouzlit ještě něco krásnějšího než jen obvyklé maorské amulety.

Opracovávat ten kámen bylo velice obtížné, její předkové si toto umění předávali z generace na generaci. Hine uměla už jako mladá dívka se správným nářadím téměř s hravou lehkostí vyrábět z pounamu amulety, které rozdávala maorským ženám v sousedství. Ale snila o tom, že bude vyrábět ze zeleného kamene i další šperky. Měla plný skicák návrhů, které vytvořila. To se však jejím rodičům nelíbilo a trvali na tom, aby pracovala v hotelu. Hine si proto své vydělané peníze šetřila, aby později mohla dosáhnout svého cíle vlastními prostředky. Měla silnou vůli, a když měla o něčem svou představu, bylo těžké ji od ní odvrátit. Ale pak vstoupil do jejího života Alexander, a všechno bylo najednou jinak!

Když uvěřila, že tento mladý muž ji ani dítě nechce, chtěla z Hokitiky odejít, aby rodiče ušetřila hanby. Ale Jack, kterému se se vším svěřila, ji prosil, aby zůstala a předeštel jí ten fatální návrh, který je oba učinil nešťastnými. A nejen je, ale i Bena, ačkoli se Jack zpočátku zcela ujal své otcovské role. Nejdříve při pohledu na světlovlasého chlapce mohl podlehnout iluzi, že je to dítě jeho, ale pak se chlapec zcela změnil. Jack si neustále uvědomoval, že je to syn cizího člověka, kterého nenávidí. Muže, kterého milovala Hine tak, jak si Jack přál, aby milovala jeho. Místo toho pro ni zůstal jen dobrým kamarádem z dětství. Spolehlivý a kdysi stále dobře naladěný Jack, který se právě vrátil z války v Africe a musel se vypořádat s hrůznými zážitky, které působily na jeho psychiku. Hine doufala, že ho bude moci učinit šťastným, ale přesto nedokázala Alexandra nikdy vypudit ze svého srdce a nepodařilo se jí to skrýt. Tím si Hine vykládala, že se z milujícího otce stal nevypočitatelný muž. Raději si ani nepředstavovala, jak by se Jack zachoval, kdyby se dozvěděl, že tento cizí muž není jen toužebnou vzpomínkou jeho ženy, ale zcela reálně ohrožuje jeho manželství.

Hineini rodiče se nikdy nedozvěděli, že pravým otcem jejich vnuka je bohatý bankéř z Dunedinu. Pravděpodobně by se Hine za jejich života nikdy nerozhodla opustit svého manžela. Před čtyřmi roky se však na nebezpečném úseku Highway 73 mezi Arthurovým průsmykem a Otirou zřítili do propasti.

Hine si ještě jednou hlasitě povzdechla a vrátila se do dílny, aby krásný amulet doleštila. Pustila se do toho s velkým zánícením. Zlaté okraje amuletu se leskly ve slunečním světle, které do dílny dopadalo malým oknem. Hine si dílko prohlížela s pýchou. Vyrobila už mnoho šperků pikorua, ale žádný nebyl jako tento, ve kterém se zračilo znamení nekonečnosti bez jakýchkoli příkras. Obvykle šperky mnohem víc zdobila. Ale znamení jejich věčné lásky chtěla zpracovat tak prostě, jak jen to bylo možné. To nejtěžší však na ni ještě čekalo. Musí symbol uprostřed rozdělit, aby každý z nich – ona i Alexander – měl polovinu, dokud se spolu konečně nespojí. Teprve pak také amulet podle potřeby znovu spojí v jeden. Podnikla s jinými šperky několik pokusů, aby zjistila, jak to bude fungovat, a rozhodla se pro pryskyřici stromu kauri. Ta lepí tak pevně, že by pak obě poloviny zůstaly spojené navěky. Možná však i později budou oba nosit každý svoji půlku, tak jako Maata a její druhý muž.

Chystala se přikročit k dílu a pilou na kámen amulet uprostřed rozříznout, ale předtím bylo potřeba celý předmět ještě vyfotit. Starou leiku našla v pozůstalosti po svém otci, který náruživě rád fotografoval. Ten foťák by také neměla nechat jen tak se někde povalovat, napadlo ji, protože na založeném filmu je i série fotografií z jejího posledního setkání s Alexanderem. Samozřejmě nebyla tak naivní, aby nechala filmy vyvolávat v malém obchůdku v Hokitice, ale dávala je Alexanderovi, který si našel diskrétní kontakt, aniž by se o jeho vztahu s exotickou kráskou dozvěděl celý Dunedin. S fotografií amuletu byl film plný. Později vyfotí i obě oddělené části. Vyndala film z aparátu a vložila jej do pouzdra, které

předá Alexanderovi. Prozradila mu už po telefonu, že touhu po něm překonává výrobou amuletu, který symbolizuje věčnou lásku, a jeho polovinu mu co nejdříve pošle na dohodnutou adresu.

Ruce se Hine trochu třásly, když přikládala amulet k pile na kámen. Tužkou si lehce vyznačila dělicí čáru, potřebovala však pevnou ruku pro přesný řez. Třela proto kámen mezi prsty, dokud se neuklidnila. Pak znovu přiložila kámen a nasadila pilu. Samým napětím tajila dech a přesně sledovala linii. A bylo to – fascinovaně vzala do rukou dva stejné kousky a zkoumala své dílo.

Když se dosyta vynadávala, uložila jeho polovinu do obálky, na kterou napsala adresu banky – pro pana Alexandra Morrisa osobně – tak jak to činila vždycky. Byla rozhodnutá vhodit dopis do schránky v Hokitice ještě dnes. Alexander tak dostane amulet ještě před jejich příštím setkáním v chatě. Pospíšila si ke své skrýši pod podlahovými prkny, vyndala plechovou krabici, ve které měla kromě jeho posledního dopisu také sešit s návrhy šperků a klíč od jejich hnízdečka lásky v horách. Vložila do ní kazetu s filmem, krabici zamkla a znovu ji schovala pod podlahu. Klíč ukryla mezi nářadím.

Pak se ještě věnovala své polovině amuletu. Pomocí profesionálního nářadí vyvrtala nepatrnou díрку a provlékla jí tenkou kůžičku. Musím ho nosit pod blůzkou, řekla si, a právě když chtěla skrýt náhrdelník ve výstřihu, ozval se za ní naléhavý hlas. „Můžu se tu schovat?“ Hine se otočila a hleděla do hrůzou rozšířených očí svého syna.

Vyskočila a běžela k němu. „Co se stalo?“

Benjamin hlasitě vzlykal. „Táta našel to počůraný prostěradlo. Hrozí, že mě seřeže, abych se už nepočůrával jako nějaký mimino.“

Než stačila Hine zareagovat, vešel do dílny s velkým rámušem Jack.

„Tak co, ty poseroutko? Zas už se schováváš za máminy sukně? Ale to tě dneska nezachrání!“ Hrozivě se blížil

k chlapci, ale Hine se postavila před své dítě a rozzuřeně pohlédl na manžela. „Ani se ho nedotkneš! Jasný?“

„Ne, takhle tedy ne! Z cesty, jinak...“ Zvedl výhrůžně ruku a Hine poznala, že je opilý. Normálně přicházel takhle opilý v noci z hospody, ale obvykle přes den nepil. Nejvyšší čas, abych od něj odešla, pomyslela si, po tom zatraceném alkoholu je stále nepředvídatelnější.

„No tak uhoď mě!“ vyzvala ho pevným hlasem. „Ale chlapci neublížíš!“

Jack na ni skelnýma očima udiveně zíral a pak nechal ruku pomalu klesnout.

„Já ho ještě dostanu, až nebude moct utéct k mámě. To ti slibuju,“ zasyčel vyprahlým hlasem a Hine si umínila, že do svého odjezdu už Bena nenechá s Jackem samotného. Položila mu ochranně ruce na ramena, ale pak se všechno zvrtilo.

„Děláš z něj jenom zbabělce, to nedovolím!“ křičel Jack a výhrůžně hleděl na Bena.

„Ty mu už nebudeš nic nakazovat!“ vypadlo z Hine. Doufala ještě, že na to Jack nebude reagovat, ale stal se pravý opak.

„Co to má znamenat? Dokud ho živím, tak mě bude poslouchat!“

Místo aby jeho poznámku mlčky spolkla, cítila Hine, jak se jí zmocňuje hněv a to do té míry, že zapomněla na rozum. Obvykle jí trvalo dlouho, než se doopravdy rozzuřila, ale když už to nastalo, neznala zábrany. Kdyby jen trochu přemýšlela, napadlo by ji, že ji Jack chce jen provokovat. A kromě toho by jí taky neušlo, že Jack jen zírá do jejího výstřihu s polovinou amuletu lásky, který kvůli Benovi nestála schovat pod šaty.

„Nedělej si starosti, už ti nebudeme dlouho na obtíž. Budeme pryč rychleji, než...“ Teprve při pohledu do Jackových hrůzou rozšířených očí si uvědomila, co právě v hněvu řekla, ale už bylo pozdě. Pochopila, že udělala obrovskou chybu, a mimoděk se podívala na obálku s druhou polovinou amuletu. Kdyby

ji Jack zahlédl, bylo by po všem. Hine bušilo srdce až v hrdle, zabalila obálku do novin a vtiskla ji Benovi do ruky.

„Bene, odnes to prosím hned do schránky. Je to amulet, který musí být doručen do Dunedinu.“ Aspoň tohle nebyla lež. Mohla se jen modlit, aby Jack nepojal nějaké podezření a nechtěl obálku vidět. „Promiň,“ řekla odhodlaně. „Ale ten obchodník na to čeká.“

Ben zaváhal. Zjevně pochopil, že by teď neměl nechávat matku s otcem samotnou.

„Bene, prosím! Je to opravdu důležité,“ prosila svého syna, který nakonec s obálkou v ruce dílnu opustil. Hine si oddechla. Doufala, že díky tomuto vyrušení Jack zapomněl, co mu před chvílí hodila na hlavu.

Ale v jeho očích viděla úžas. „Co hodláš udělat?“ zeptal se jí rozechvělým hlasem.

Hine bojovala sama se sebou. Má mu lhát, nebo se mu už teď přiznat, že ho chce opustit? Bohužel v tu chvíli nebyla v takovém rozpoložení, aby jednala diplomaticky. Naopak, chtěla už mít všechno za sebou, a ne žít neustále ve strachu, že Jack na všechno přijde. Kromě toho už nechtěla dál snášet to, jak zachází s Benjaminem.

„Odejdu od tebe a Bena si vezmu s sebou,“ odpověděla jasným hlasem. Obávala se toho nejhoršího, nevyklučovala ani to, že na ni vztáhne ruku. Také k ní přistoupil se zvednutými pěsti. Tajně doufala, že ji uhodí, protože by jí to značně usnadnilo její odchod, ale Jack nechal pěsti zase klesnout.

„Ale ty přece nemůžeš opustit zemi svých otců! A z čeho chceš žít? Ode mě nedostaneš ani penny!“

„Zcela určitě nebudeme žít v bídě.“

„Ale nemůžeš přece sama s dítětem...“ Jack byl tak zmatený, že nenacházel slova, avšak Hine mu vyšla vstříc. „Nezůstaneme sami, bude s námi Benův otec.“ Sotva vyšla ta slova z jejích úst, pochopila, že udělala neodpustitelnou chybu.

Jack zrudnul tak, že se Hine obávala, aby nedostal infarkt. Pohledem zůstal viset na jejím amuletu.

„Ty chceš odejít s tím pacholkem, co tě nechal, když jsi byla těhotná? To přece nemůžeš myslet vážně! Copak nemáš žádnou hrdost?“

„Byla to jen intrika, co nás tehdy rozdělilo,“ odporovala Hine slabě.

„Odkud to víš?“

„Zkrátka to vím. Prosím, nech nás prostě jít. Prosím!“

„To nepřichází v úvahu,“ syknul Jack.

„Nejsem tvůj zajatec, jsem volný člověk!“

„Jsi moje žena! Zapomněla jsi? Ty mě neopustíš!“

„Jacku, prosím, nemůžeš mi bránit v tom, abych svým dětem poskytla šťastnou rodinu.“

V dalším okamžiku hluboce litovala, že mluvila o dětech v množném čísle, neboť o jejím těhotenství se Jack neměl v žádném případě dozvědět. Strachy se roztřásla po celém těle, co bude dál, ale Jack si ji jen prohlížel pronikavým pohledem a na nic se nevyptával. Nemohla své štěstí pochopit, Jack to zjevně přeslechnul. Alespoň v tuto chvíli tomu věřila, zejména když se jeho výraz uvolnil.

„Mám jednu podmínku,“ zašeptal nakonec.

„Všechno, co budeš chtít. Jen když si smím nechat své dítě. Můžeš s Pounamu dělat, co chceš, patří tobě,“ vyrazila ze sebe s ulehčením.

„Dobrá, tak se chci tomu chlapovi podívat do očí!“

„To má Alex přijet sem?“

„Jo, musím přece vědět, kdo se o tebe a o chlapce v budoucnu postará.“

Přestože Hine varoval vnitřní hlas, aby na tuto podmínku za žádnou cenu nepřistupovala, uchopila ruku, kterou jí podával, a zpečetila tak svůj osud.

„Zavolej mu hned,“ přikázal jí a hnal ji před sebou jako zajatkyňi k domu. Telefon byl v chodbě. „Dělej, řekni mu, ať se hned vydá na cestu!“

„Ale já mu nemohu jen tak zavolat. Jeho žena, myslím, že o mně nic neví a...“

„Však ono tě něco napadne. Jsi přece mistryně ve lhaní. Jak dlouho už to vlastně trvá?“

Hine hlasitě zasténala. „Jacku, nech toho...“

„Odkdy?“

„Asi čtyři týdny,“ zalhala.

„A kde jste se setkávali? V hodinovém hotelu nebo kde?“

„Ne, to ne.“

„Tak kde?“

„V jednom hotelu. Měl bys mě nechat jít a přestat se mě vyptávat. A proč ho vůbec chceš vidět? Zbytečně tě to bude bolet!“ Hine se cítila zahnaná do úzkých. Dělal se jí špatně. Měla chuť uprchnout. Jack už vůbec nevypadal jako opilý, ale stejně nebyl tak docela při smyslech. V očích mu plálo něco, co si nedovedla vysvětlit, ale rozhodně to nenaznačovalo, že by ji nechal v klidu odejít.

„Zavolej mu!“ hulákal a podával jí sluchátko.

Třesoucími se prsty vytočila číslo. Modlila se, aby telefon nevzala Alexanderova žena. Naštěstí se ohlásila hospodyně a slíbila, že pana Morrisa zavolá.

„Jacku, nemohli bychom si to ušetřit? Bylo by přece lepší, kdybych se sbalila a s Benem odjela svým autem,“ pokusila se naposled svého muže uklidnit.

V tu chvíli uslyšela Alexanderův hlas. „Haló, kdo je tam?“

„To jsem já. Jack už všechno ví. Nechce mě nechat odejít, jen když pro nás přijedeš. Chce tě poznat osobně, aspoň to říká.“ Znělo to dost zoufale.

Alexander se zhluboka nadechl, ale pak odpověděl tichým hlasem: „Dávej pozor. Cítím to až sem. Ten chlap má něco za lubem. Říkej na všechno jenom ano, neodporuj a pokuste se s Benem dostat nenápadně k autu. A vezmi si s sebou jenom doklady, všechno ostatní není důležité. Sejdeme se v naší chatě. Přijedu hned, jak tu budu mít čistý stůl. Může to trvat i několik dní. V naší chatě budete v bezpečí. A když tam nebudeš, až dorazím, přijedu pro vás. To ti slibuji. Buď opatrná a nedělej si starosti, já se o vás postarám.“

„Ano, dobře, přijedeš pro nás zítra,“ odpověděla Hine stísněným hlasem a rychle ukončila hovor. Když se otočila k Jackovi, měla jistotu, že Alexander zhodnotil situaci správně. Jack měl ve tváři vepsané odhodlání vraždit.

„Přijede zítra. Tak budu balit. Ráda bych si s sebou vzala několik kamenů. Ben mi je pomůže nasbírat,“ vyhrkla odhodlaně.

Po těchto slovech odcházela chodbou a jeho pohled ji doslova pátil do zad. Hledala svého syna, ale ten se ještě nevrátil. Hine ho potkala venku. Nechtěla riskovat, aby ještě jednou vstoupil do domu, nebezpečí bylo příliš veliké. Pod záminkou, že půjdou sbírat kameny, ho vylákala do zahrady. Původně si s sebou skutečně chtěla vzít pár kamenů, ale to teď bylo druhořadé. Důležité bylo zasvětit Bena do plánu útěku. Když se dostali z doslechu od dílny, začala: „Už se nemusíš ničeho bát, když uděláš všechno, jak ti řeknu.“

„Táta se na mě moc zlobí, že?“ zeptal se bojácně.

„Bene, teď dobře poslouvej. Až se vrátíme, schováš se v mém autě a zajistíš dveře zevnitř. Lehneš si na sedadlo, aby tě nikdo neviděl. Já přijdu, jakmile budu moci. A pak spolu odjedeme odtud pryč.“

„A táta?“ zeptal se rozrušeně.

„Tvůj otec už ti nikdy nebude vyhrožovat. Rozumíš? Odjedeme pryč bez něj.“

Ben na ni jen nevěřicně zíral.

„Prosím tě, Bene, udělej, co ti říkám. Jinak se stane velké neštěstí. A to přece nechceš, nebo ano?“

Hine se sevřelo srdce, když viděla, jaký strach mu svými slovy nahнала, ale nešlo to jinak.

Na sbírání kamenů, které ukládala do malého sáčku, se nemohla soustředit, ale když jí Ben podal jeden kámen Marsden flower, přeběhl jí po tváři úsměv. To bylo znamení jejích předků, že všechno dobře dopadne, namlouvala si. Když byl sáček plný, dala ho Benovi a přikázala mu, aby s ním nenápadně vlezl do auta a kameny opatroval jako vzácný poklad a nikomu kromě ní ho nedal.

Podíval se na matku s vážnou tváří. „Ano, maminko, udělám všechno, co říkáš, ale nebylo by lepší, kdybych zůstal s tebou? Kdo tě jinak ochrání?“

„Miláčku, prosím tě, neopouštěj auto, ať se venku děje cokoli, rozumíš? A pro případ, že bych se nevrátila, což je málo pravděpodobné, se vplížíš do mé dílny, uvolníš nápadně světlé prkno v podlaze vedle mého pracovního stolu a vyndáš krabici, která je tam schovaná. S tou poběžíš co nejrychleji ke staré paní Kentové a poprosíš ji, aby zavolala na to číslo do Dunedinu. Panu Alexanderu Morrisovi do banky. Zapamatuješ si to, ty můj malý odvážný chlapče?“

„Ale mami, už jsem přece velký. Pan Alexander Morris,“ opakoval Ben pevným hlasem, i když se po celém těle třásl. Hine trápilo, že ho vystavila takovému strachu a hrůze.

Se slzami v očích ho objala a pevně k sobě přitiskla. Kdyby byla věděla, že ani jeho, ani Alexandera už nikdy neuvidí, v žádném případě by ho nepustila a nenechala ho jít k autu samotného, aby si mohla vzít doklady z psacího stolu a skříňku ze skřýše v dílně. Ačkoli už Jack o všem věděl, nechtěla v Pounamu zanechat žádné stopy po své lásce. Ještě důležitější však byl její sešit s nákresy šperků, protože teď bude mít konečně šanci vyrábět svou vlastní kolekci. A rozhodující byl klíč od chaty, protože musela počítat s tím, že Alex za nimi přijede až za několik dní.

A znovu ji přepadla taková zvláštní předtucha, že se něco stane. S nejistým pocitem uvolnila své objetí a spěchala do dílny.

Malý chlapec se za ní nerozhodně díval. Bojoval sám se sebou. Má běžet za ní a chránit ji, nebo poslechnout a schovat se v autě, jak mu řekla?

Když však uviděl otce, který vyšel z domu se vztekem zkřiveným obličejem, v panice si nadělal do kalhot. Jakmile otec zmizel z dohledu, celý rozklepaný se schoval v autě. Co ho nejvíc vystrašilo, bylo kladivo, kterým otec mával ve vzduchu.